

Arrest

nr. 206 923 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten DESENFANS C. en RECKER A.-C.
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De bestreden beslissingen betreffen verzoekers tot internationale bescherming aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Litouwen. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van het (oude) artikel 57/6/3 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalde:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“§3

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, wordt niet in overweging genomen, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissingen wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat niets in verzoekers hun administratief dossier er op wijst dat zij in Litouwen daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het verwijzen naar algemene informatie en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers beperken zich tot het op een algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Litouwen zonder deze informatie concreet op hun situatie te betrekken. De elementen die verzoekers aanhalen voor hun vertrek uit Litouwen zijn, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4: “U maakt melding van het feit dat u soms niet op de bus mocht opstappen. Op de volgende bus mocht dit dan wel. Voorts haalt u nog aan dat gebaren werden gemaakt op de markt. U sprak de verantwoordelijke van het opvangcentrum hierover aan en deze zei de wijkverantwoordelijke hierover in te lichten. U zou verder niet gratis gebruik hebben kunnen maken van een tandarts en er zou tevens geen echo zijn gemaakt toen uw echtgenote zwanger bleek. Hiervoor zouden ze in het opvangcentrum immers niet de capaciteit hebben. Tijdens uw vliegreis naar Litouwen zou u zijn geslagen door enkele medepassagiers. U weet echter niet of het Litouwers waren (CGVS p.10-12). Voorts hebt u zelf geen persoonlijk problemen ondervonden in Litouwen.” Bovendien maakten verzoekers van de hierboven vermelde problemen geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat de ernst van hun vrees danig relativeert. Verzoeker gaf als reden van zijn verzoek tot internationale bescherming in België het volgende op: “Omdat mijn broer hier verblijft” (verklaring DVZ, vraag 27). Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekers na de erkenning van hun vluchtelingenstatus slechts enkele weken in Litouwen hebben verbleven en overigens slechts enkele dagen in het opvangcentrum.

De Raad wijst er op dat in het licht van het gegeven dat Litouwen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekers verzekerd zijn in Litouwen, dat de bescherming die de Litouwse Staat hen biedt in wezen doeltreffend is, dat Litouwen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat hun levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Bovendien hebben verzoekers de vluchtelingenstatus verkregen in Litouwen, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

3. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Litouwen.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 mei 2018, voeren verzoekende partijen aan dat uit objectieve bronnen blijkt dat de situatie in Litouwen bijzonder moeilijk is en de omstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen als mensonterend kunnen worden beschouwd. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij met een mensensmokkelaar Litouwen hebben verlaten, maar in Polen werden gestopt en 60 dagen in erbarmelijke omstandigheden samen met hun kinderen werden gedetineerd en teruggestuurd. Verzoekende partijen voeren aan dat zij nogmaals het risico hebben genomen om Litouwen te verlaten voor België en dat dit aantoonde dat zij daar in erbarmelijke toestanden moeten leven zonder toegang tot medische verzorging en psychologische verzorging voor hun kleine kinderen die slachtoffer waren van het geweld in Syrië. Verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal zonder enig onderzoek besluit dat in een ander EU-land er geen problemen zijn hetgeen een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij er geenszins in slagen een ander licht op de beschikking van 19 mei 2018 te werpen.

De kritiek van verzoekende partijen als zou de commissaris-generaal zonder enig onderzoek besluiten dat in een ander EU-land er geen problemen zijn, gaat geenszins op en betreft een zeer selectieve en lezing van de bestreden beslissingen. Immers, in weerwil van verzoekende partijen hun algemene en verzuchtingen, heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partijen aangehaalde problemen in en vrees ten aanzien van Litouwen, alwaar hen dus in de vorm van de vluchtelingenstatus internationale bescherming werd toegekend, en heeft de commissaris-generaal allerm minst zonder meer, zonder enige vorm van motivering besloten dat er *"in een ander EU land er geen problemen zijn"*.

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen, zoals eerder in de beschikking van 29 mei 2018 werd vastgesteld, de motivering van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal op goede grond het volgende vaststelt: *“In casu hebt u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Litouwen verlaten hebt omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de moeilijke levensomstandigheden voor een vluchteling in Litouwen. Wanneer dan gepeild wordt naar wat dit concreet inhield blijkt dat het om onvoldoende zwaarwichtige zaken gaat om te kunnen spreken van vervolging. U maakt melding van het feit dat u soms niet op de bus mocht opstappen. Op de volgende bus mocht dit dan wel. Voorts haalt u nog aan dat gebaren werden gemaakt op de markt. U sprak de verantwoordelijke van het opvangcentrum hierover aan en deze zei de wijkverantwoordelijke hierover in te lichten. U zou verder niet gratis gebruik hebben kunnen maken van een tandarts en er zou tevens geen echo zijn gemaakt toen uw echtgenote zwanger bleek. Hiervoor zouden ze in het opvangcentrum immers niet de capaciteit hebben. Tijdens uw vliegreis naar Litouwen zou u zijn geslagen door enkele medepassagiers. U weet echter niet of het Litouwers waren (CGVS p.10-12). Voorts hebt u zelf geen persoonlijk problemen ondervonden in Litouwen. Bovendien maakte u van de hierboven vermelde problemen vreemd genoeg totaal geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit relativeert de ernst van uw vrees ten zeerste. U reisde bovendien reeds tien dagen na uw eerste aankomst in Litouwen door naar een ander Europees land. Ook na uw gedwongen terugkeer verliet u Litouwen reeds na ongeveer een maand (CGCS p.9). U hebt dus na de toekenning van uw vluchtelingenstatus slechts enkele weken in Litouwen verbleven. U verbleef bovendien aanvankelijk slechts enkele dagen in het opvangcentrum en koos er nadien onmiddellijk voor u bij een smokkelaar te vestigen en hem geld te betalen voor uw verdere reis (CGVS p.9). Nochtans was uw verblijf in het opvangcentrum kosteloos (CGVS p.10). U verklaart echter dat de verwarming daar niet werd opgezet en dat u onvoldoende geld had voor voeding voor uw gezin (CGVS p.10). Vreemd genoeg had u wel 2700 euro over om aan de smokkelaar te betalen (CGVS p.15). U bent na uw erkenning quasi onmiddellijk naar België doorgereisd en nam dus niet de moeite om werk of een eigen woning te zoeken in Litouwen (CGVS p.9). Dit zijn dus louter **sociaal – economische problemen** die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie.”*

In de beschikking van 29 mei 2018 wordt dienaangaande vastgesteld dat “Verzoekers”, die ook op zitting opnieuw verwijzen naar algemene informatie/algemene situatie, *“beperken zich tot het op een algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Litouwen zonder deze informatie concreet op hun situatie te betrekken. De elementen die verzoekers aanhalen voor hun vertrek uit Litouwen zijn, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4: “U maakt melding van het feit dat u soms niet op de bus mocht opstappen. Op de volgende bus mocht dit dan wel. Voorts haalt u nog aan dat gebaren werden gemaakt op de markt. U sprak de verantwoordelijke van het opvangcentrum hierover aan en deze zei de wijkverantwoordelijke hierover in te lichten. U zou verder niet gratis gebruik hebben kunnen maken van een tandarts en er zou tevens geen echo zijn gemaakt toen uw echtgenote zwanger bleek. Hiervoor zouden ze in het opvangcentrum immers niet de capaciteit hebben. Tijdens uw vliegreis naar Litouwen zou u zijn geslagen door enkele medepassagiers. U weet echter niet of het Litouwers waren (CGVS p.10-12). Voorts hebt u zelf geen persoonlijk problemen ondervonden in Litouwen.”* Bovendien maakten verzoekers van de hierboven vermelde problemen geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat de ernst van hun vrees danig relativeert. Verzoeker gaf als reden van zijn verzoek tot internationale bescherming in België het volgende op: *“Omdat mijn broer hier verblijft”* (verklaring DVZ, vraag 27). Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekers na de erkenning van hun vluchtelingenstatus slechts enkele weken in Litouwen hebben verbleven en overigens slechts enkele dagen in het opvangcentrum.” Verzoekende partijen werpen hier, door slechts opnieuw te verwijzen naar de algemene en moeilijke situatie voor personen die in Litouwen internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen, en voor het overige eerder afgelegde verklaringen te herhalen, geen ander licht op. Ze brengen geen concrete en valabele elementen aan die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen.

Het op louter algemene wijze verwijzen naar (algemene informatie omtrent) de moeilijke situatie van en omstandigheden voor personen die in Litouwen om internationale bescherming verzoeken en al dan niet verkrijgen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in Litouwen, het EU-land waar zij als vluchteling werden erkend, (in dermate erbarmelijke omstandigheden dienen te verblijven dat zij er) een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben of het risico lopen op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partijen, gelet op het voorgaande -o.a. rekening houdende met het feit dat ze na de erkenning van de vluchtelingenstatus slechts enkele weken in Litouwen verbleven en er totaal geen inspanningen deden om werk of een eigen woning te zoeken-, geheel in gebreke blijven. Het betoog ter

zitting dat zij in Litouwen in erbarmelijke toestanden moeten leven zonder toegang tot medische verzorging en psychologische verzorging voor hun kleine kinderen, betreft niets meer dan blote beweringen die verzoekende partijen geenszins concreet aannemelijk maken en, gelet op hun zeer korte verblijf in Litouwen en nalaten om er werk en een woning te zoeken, niet op concrete en persoonlijke ervaringen berusten.

Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 29 mei 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Litouwen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS